

Voorwoord

Een tijdje geleden zat er een dikke envelop bij de post met daarin twee kaftloze boeken en een handgeschreven briefje van ene Milou. Ze verzocht mij als 'beroemde schrijver' om dit boek uit te geven. Mijn interesse was gewekt en op een avond in oktober heb ik de Nederlandse versie in een ruk uitgelezen. Het verhaal maakte op een ongemakkelijke manier indruk. Ik hield er een Blair Witch Project gevoel aan over. En nu, drie maanden later, weet ik nog steeds niet wat ik ervan moet denken, maar intrigerend is het wel en ik kan het niet loslaten.

Ik heb overwogen om de tekst te redigeren en daarbij de handgeschreven opmerkingen zo goed mogelijk te verwerken. Dat bleek een onmogelijke opgave. Daarom heb ik besloten om de pagina's in te scannen en het boek ongewijzigd online te zetten. Ik hoop dat ik hier goed aan heb gedaan.

Verder wil ik er niets mee te maken hebben en zal ik mijn naam niet aan UR verbinden. Er wacht een nieuw project op me, een vrolijk kinderboek, dat voor de zomervakantie in de winkel moet liggen. Daar ga ik al mijn energie insteken.

12 januari 2017

Beste [REDACTED],

Ik ben een grote fan van jou. Ik heb het [REDACTED] gekocht en dat verhaal vind ik prachtig. Jij bent beroemd en kan boeken uitgeven. Ik weet niet hoe dat moet. Wil jij mij helpen? Kan je dit boek uitgeven bij bol.com? Je hoeft niets te veranderen. Het moet gewoon zo online komen.

Dank je wel.

Vriendelijke groeten,

Milou.

Voor Gina en Pim
Voor jou en mij

© 1987 Tosanna

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval.

OK, de namen

Inleiding

In het begin was het woord, en het woord was bij God, en het woord was God. Zo begint het evangelie van Johannes. Als kind hoorde ik deze tekst regelmatig voorbij komen tijdens de mis. Ik begreep toen nog niet dat deze eeuwenoude waarheid de kern vormt van ieder geloof. Het gaat namelijk niet om Jezus, Mohammed, Boeddha, Jahweh, Varuna, Vishnu of Marduk, het gaat om het woord. Zeker nu, want in onze moderne tijd lijkt taal machtiger dan ooit. De grote sprekers met hun tot in de puntjes voorbereide speeches, de beste debaters met hun ingestudeerde, goed getimed one-liners, ze heersen over de wereld. Maar bij hen is de macht van het woord beperkt tot inhoud en effect. De ware kracht en schoonheid van taal is echter gelegen in de klanken zelf, los van betekenis en overtuiging. Schrijvers van moderne poëzie en alternatieve literatuur zijn zich hier scherp van bewust, maar in hun zoektocht staan ze alleen en vinden ze nauwelijks gehoor. Ten onrechte, want het woord was God en het woord is God. Neem de volgende zin uit lang vervlogen tijden. Lees hem en laat de woorden rustig op je inwerken:

DE A ULA EH DAMA PA DURU PA DORO
EH A ULA EH MALA MA SUMMA DA SOLO

Voel je de schoonheid en het ritme van de eenvoud? De woorden kloppen en maken indruk, zelfs zonder de betekenis te kennen. Het effect is nog groter als je de zin hardop uitspreekt. Probeer het maar:

DE A ULA EH DAMA PA DURU PA DORO
EH A ULA EH MALA MA SUMMA DA SOLO

Je merkt het waarschijnlijk zelf, de tekst komt tot leven. De samenhang van de klanken is onmiskenbaar, het ritme is voelbaar. Maar het kan beter. De kans is namelijk groot dat je de woorden niet goed hebt uitgesproken. Bedenk dat het gaat om een tekst, die vooral lange klanken bevat. Lees hem dus nog een keer hardop voor, spreek de woorden duidelijk uit en probeer sommige van de klanken EE, AA, UU en OO iets te verlengen. Je zult merken dat ze daardoor natuurlijker klinken:

DEE A ULAA EH DAMAA PA DURUU PA DOROO
EEH A ULAA EH MALAA MA SUMMAA DA SOLOO

Voel je de onderliggende kracht? Voel je dat je weet wat er wordt bedoeld zonder het te begrijpen? Nee? Neem dan de tijd om het nog een of twee keer in alle rust te herhalen en geloof me, je zult het voelen. En zo niet, maak je geen zorgen. Het persoonlijk ervaren is onvermijdelijk. Want deze eeuwenoude tekst was bij God, deze oude tekst was God en door hem uit te spreken is hij vanaf nu jouw God.

~~had ik niet
moeten doen~~

“Gaat het een beetje?”

De stem van mijn moeder klonk vertrouwd en bevatte geen spoor van bezorgdheid. Maar ze begreep heel goed dat ik het spannend vond en daarom geen woord had gezegd.

“Ja hoor,” loog ik.

Ik zat achterin de auto, met mijn knieën opgetrokken en mijn schoenen op de bank. In andere omstandigheden zou mijn vader daar ongetwijfeld iets van gezegd hebben, maar nu keek hij me via de achteruitkijkspiegel liefdevol aan.

“We zijn er zo hoor,” probeerde mijn moeder me gerust te stellen.

We waren op weg naar opa en oma. Normaal gesproken was dat iets om naar uit te kijken, want je wist dat je verwend zou gaan worden. Zeker in de zomer, want opa kweekte aardbeien in de tuin en die mocht je zelf plukken. Oma deed er een dikke laag suiker overheen en dan was het smullen geblazen. Maar nu gingen we niet voor de aardbeien. We gingen voor mij, want opa kon me helpen. Ik keek naar mijn hand, naar het wratje dat de afgelopen weken van bijna onzichtbaar gegroeid was tot een bruin bobbeltje, dat voor sommige klasgenootjes een reden was om me te pesten. Mijn moeder had daarom de knoop doorgehakt.

“We gaan ermee naar opa,” had ze gezegd. “Die kan hem van je kopen en dan ben je er binnen een week vanaf.”

Ik had lichtjes tegengestribbeld. Ik was opgelucht en een beetje bang tegelijk en wist dat er geen weg terug was. Als mijn moeder iets had besloten, dan kwam ze daar zelden of nooit op terug. We draaiden het pad op van een kleine boerderij, eigenlijk niet meer dan een stal voor een paar koeien, waar een bescheiden huis met een rieten dak tegenaan was gebouwd. Opa was aan het werk in de voortuin. Hij zette zijn hark tegen een boom en kwam ons met grote passen tegemoet.

“Dag jongen, hoe is het ermee?” vroeg hij vriendelijk toen ik uitstapte.

“Goed hoor,” antwoordde ik terwijl ik moeite moest doen om niet in huilen uit te barsten. *me*

Opa sloeg een arm om *me* heen.

“Kom maar met mij mee. Papa en mama gaan wel naar oma. Ik wil eerst iets van je kopen.”

Ik slikte zenuwachtig.

“Doet het pijn?” wist ik met moeite uit te brengen.

Nu moest opa hard lachen.

“Natuurlijk niet,” bulderde hij het uit. “Het doet alleen maar pijn in mijn portemonnee.”

We gingen naar binnen en ik mocht van opa in zijn grote stoel zitten. Hij haalde een glazen pot uit de kast, gevuld met zilveren guldens. Ik kon mijn ogen niet geloven. Zoveel geld had ik nog nooit gezien.

“Ben je er klaar voor?” vroeg opa.

Ik knikte. Mijn angst was verdwenen. Ik vond het niet meer spannend, ik was nieuwsgierig.

Opa pakte een muntje uit de pot.

— zilver beschermt

“Doe je hand open en je ogen dicht.”

Ik deed wat hij had gevraagd en voelde hoe hij de gulden in mijn hand legde en mijn vingers eromheen sloot.

“Hiermee koop ik jouw wratje, deze koop is definitief beklonken en kan niet worden herroepen,” waren de woorden die ik nooit zal vergeten.

Daarna prevelde hij een kort gebed, nauwelijks te verstaan. Of beter gezegd: niet te verstaan. Ik keek hem vragend aan en hij vertelde me dat het geen woorden waren, die hij uit zijn hoofd had geleerd. Het waren helemaal geen woorden, het waren volgens hem gewoon dingen, die hij moest zeggen. ~~Alles bij elkaar?~~

“Jongen, ik kan je niet uitleggen hoe het werkt, want dat weet God alleen,” zei hij. “Maar ik voel gewoon dat het werkt. En jij voelt het ook, zo is het toch?”

Ik knikte en we begrepen elkaar. Ik was opgelucht dat het voorbij was en dat het geen pijn had gedaan. Ik had gewoon de

liefste en de beste opa van de hele wereld en omstreken. Het wratje verdween na enkele dagen.

Opa is 93 jaar geworden en in zijn rijk gevulde boekenkast vond mijn vader een glazen pot gevuld met zilveren guldens. Bij het verdelen van de boedel was deze op onverklaarbare wijze verdwenen. Boze tongen beweren dat ~~ome Ton~~ hem stiekem heeft meegenomen. Of dat waar is, weet ik niet. Ik weet wel dat hij niet lang daarna is overleden aan een agressieve vorm van huidkanker.

eerlijk blijven?

kop of munt erbij:

kop Hij wint

munten jij verliest

“Dit moeten we niet doen,” zei Wayne beslist.

“Tuurlijk wel,” lachte Constant en hij haalde het zelfgemaakte bord uit zijn rugzak, klapte het open en legde het op tafel.

“Als John zegt dat het werkt dan is dat zo en dan wil ik dat zelf meemaken. We zijn geen watjes.”

Het was een zwoele zomeravond en de bijna volle maan stond hoog aan de hemel. Ik had gehoord dat Constant een ouija bord zou meenemen. Maar toen ik zijn knutselwerk op tafel zag liggen, kon ik mijn lach niet houden.

“Dat meen je niet?” grinnikte ik. “Het is een paar maanden te laat voor een Sinterklaas surprise hoor.”

Constant keek me vuil aan en schoot toen ook in de lach.

“Je durft zeker niet,” plaagde hij terwijl hij een kartonnen driehoek, die onhandig was vastgespijkerd op een klein plankje op het bord legde.

Eigenlijk had hij gelijk. Iets in me durfde niet. Als technische jongen, die niet geloofde in God, maar in wetenschap en exacte vakken, zou ik dat echter nooit toegeven. Daarom ging ik zitten en legde mijn wijsvinger op het karton.

“Echt wel,” zei ik stoer. “Kom op met die flauwekul. Hoe sneller we er allemaal van overtuigd zijn dat dit onzin is, des te beter. ~~Daarom ga ik nu naar de film.~~”

Constant ging naast me zitten, Pieter en Wayne tegenover ons.

“Wie begint?” vroeg Pieter.

“Ik natuurlijk,” antwoordde Constant. “Het is tenslotte mijn bord.”

“Moeten we niet beginnen met een openingsritueel?”

Wayne klonk heel serieus. Hij had zich ongetwijfeld goed voorbereid en wist waar hij het over had. Maar Constant liet duidelijk merken dat hij geen tijd had voor omwegen, hij wilde direct resultaat.

“Is er iemand in de kamer?” vroeg hij met luide stem.

Pieter proestte het uit.

“Kijk eens om je heen man, wij zitten er toch.”

“Houd je kop, dit is serieus.”

“Oké, oké, sorry hoor.”

“Is er iemand in de kamer?” probeerde Constant opnieuw.

Er gebeurde niets. In stilte wachtten we een tijdje. Zelfs Pieter werd rustig. ?

“Is er iemand in de kamer?”

Tosanna? Charles?

Weer niets. Ik had er genoeg van en wilde opstaan, juist op het moment dat het kartonnetje in beweging kwam. Verbaasd zag en voelde ik hoe het naar ‘ja’ bewoog.

“Deed jij dat?” fluisterde Wayne en hij keek Pieter streng aan.

“Nee,” ontkende hij beslist. “Ik doe niks.”

“Bent u een goede geest?” ging Constant verder.

Het kartonnetje reageerde niet, het bleef bij ‘ja’ staan. En toen maakte Constant een beginnersfout. Wij wisten het niet, we dachten dat we met een spelletje bezig waren. Maar het bord is geen spelletje, het is dodelijk serieus en de vragen die je stelt doen er toe, ze maken het verschil.

“Heeft u een boodschap voor ons?” waren de woorden die alles in gang zetten en misschien zelfs de diepere reden zijn dat jij dit nu leest.

Er gebeurde niets. De seconden tikten voorbij en werden minuten. Constant herhaalde zijn vraag. Weer niets. Toen hadden we moeten stoppen. De planchette hadden we naar ‘tot ziens’ moeten bewegen en we hadden gezellig naar de film moeten gaan. Maar Constant wilde niet opgeven, hij wilde dat het werkte en daarom tartte hij het lot en stelde dezelfde vraag voor de derde keer. Er kraaide geen haan, maar het effect was minstens zo dramatisch.

Het kartonnetje begon snel heen en weer te bewegen. Ik voelde paniek en, ik weet dat het onzinnig klinkt, mijn zilveren gulden brandde in mijn broekzak. Ik zag hoe Constant de letters met zijn linkerhand op een briefje krabbelde. Dat was knap en

vergde opperste concentratie, want de wankle planchette vloog als een dolle over het bord. En net zo onverwacht als het was begonnen, hield het op. De beweging vertraagde en na het langzaam terugtellen van 9 naar 0 gebeurde er niets meer. Jaren later zou Pieter me vertellen dat hij op dat moment een koude windvlaag langs zijn gezicht voelde trekken. Zelf meen ik me te herinneren dat de gordijnen lichtjes bewogen. Niet te bewijzen natuurlijk en waarschijnlijk een product van mijn rijke fantasie als tiener. Maar toch...

“Mijn God,” was alles wat Constant kon uitbrengen. “Het werkt echt.”

Wayne zweeg en staarde voor zich uit. Hij voelde zich duidelijk niet op zijn gemak.

“Wat heb je opgeschreven?” vroeg Pieter.

Constant pakte het blaadje. Hij las hardop en voor het eerst hoorde ik de woorden waarvan ik nog niet wist dat ik ze als volwassen man in de jungle van Ecuador zelf zou herhalen.

DE A ULA EH DAMA PA DURU PA DORO
EH A ULA EH MALA MA SUMMA DA SOLO

“Wat zeg je?” vroeg ik, waarmee ik het misschien erger maakte dan het al was. Constant las het nog een keer:

DE A ULA EH DAMA PA DURU PA DORO
EH A ULA EH MALA MA SUMMA DA SOLO

Twee maanden later was hij dood. Op zestienjarige leeftijd overleden aan een zeldzame, extreem agressieve hersentumor. Het blaadje zat voor in zijn agenda. Ik heb het gekregen en in mijn portemonnee gestopt als aandenken aan betere tijden, als een modern relikwie, het bewijs dat zelfs de dood de band met Constant niet kon doorsnijden.

Hand in hand liepen we over de kermis.

“Daar wil ik in,” lachte Franka en ze wees naar een hoge toren, waarin de vrijwillige slachtoffers eerst tergend langzaam omhoog werden getakeld en vervolgens in vrije val naar beneden denderden.

“Prima, dan wacht ik hier wel,” grapte ik en ik trok haar dicht tegen me aan.

Franka was een knappe meid. Met haar kortgeknipte zwarte haar en sprekende, bruine ogen ~~die haar een beetje wilder maakten~~ *nee!* Daarbij zoende ze fantastisch, was spontaan en hield wel van een geintje.

“Wat wil je dan doen?” vroeg ze.

“Dat weet je best, maar dat kan hier niet op straat met al die mensen om ons heen.”

Ik kreeg een liefdevolle stomp in mijn maag.

“Gekkie, je begrijpt heus wel wat ik bedoel.”

“En jij ook,” plaagde ik.

De tweede stomp was iets harder en minder liefdevol dan de eerste. Ik wilde haar een kus geven, maar haar blik was inmiddels gefixeerd op de overkant van de straat.

“Dat gaan we doen!”

Ze wees naar een groene tent met boven de ingang een bord waarop met sierlijke letters ‘Waarzegster’ stond geschreven. Ik vond het allang goed, alles beter dan een ziekmakende attractie.

We gingen naar binnen en werden aangenaam verrast. In de eerste plaats door de ruimte in de tent; die bleek veel groter te zijn dan je van buiten zou denken. Verder had ik een oude vrouw met een glazen bol of een pak tarot kaarten verwacht, zittend aan een ronde tafel met een paar brandende kaarsen. Maar de tent oogde fris en was leeg.

“Is daar iemand?” vroeg ik met lichte stemverheffing.

Er gebeurde niets.

“Hallo!” riep Franka en zij deed geen enkele moeite om het volume te onderdrukken.

“Momentje, ik kom eraan. Ik ben koffie aan het inschenken.”

Franka en ik keken elkaar aan. We zeiden niets, maar dachten waarschijnlijk hetzelfde: dit was de meest amateuristische waarzegster ooit en het was niet gek dat er geen rij voor de tent stond.

“Kom, we gaan,” zei ik.

Ik pakte Franka's hand en wilde de tent uitstappen, juist op het moment dat het doek aan de achterkant werd opengeslagen.

“Willen jullie iets te drinken?”

Het was dezelfde stem en nu pas begreep ik wat er zo bijzonder aan was. Het was de stem van een tiener, zeker niet ouder dan een jaar of vijftien. In feite nog een kind. En zij voorspelde de toekomst? Iets klopte er niet.

“Die koffie was voor mijn moeder,” stelde het meisje me ongevraagd gerust, waarmee het raadsel alleen maar groter werd.

“Ik ben Inanna, welkom. Jullie zijn precies op tijd. Sorry dat ik met die koffie bezig was. Ik had beter moeten weten.”

Ik vond het een geweldige openingszin. De woorden van een geboren verkoopster, perfect om iedere twijfelaar over de streep te trekken. Ze gaf ons allebei een hand, vergezeld van een betoverende glimlach.

“Ga lekker zitten op de grond en maak het je gemakkelijk. Vertrouw me, dat werkt het beste. Op een stoel kun je niet goed aarden en een tafel vormt een blokkade tussen ons en de goede geesten.”

“Daarom moet je een ouija bord nooit op tafel leggen,” ging ze verder. “Je moet het zittend op de grond op je bovenbenen leggen, anders kunnen er vreemde dingen gebeuren. Maar dat weten jullie waarschijnlijk al?”

Ze keek me even strak aan. Ze had grote groene ogen, een wipneusje en volle, rode lippen. Ze droeg geen make-up. Ze was nog een kind, maar haar blik ging dwars door me heen en leek de wijsheid van eeuwen te verraden. Er liep een koude rilling over

mijn rug. Ik voelde me niet op mijn gemak, maar Franka vond het prachtig. Voordat ik het wist zat ze in lotushouding op de grond en knielde Inanna voor haar neer. Ik begreep dat ik geen keuze had en ging naast Franka zitten. We vormden een kleine cirkel. Een tijdje bleef het stil. Inanna had haar ogen gesloten en Franka had haar voorbeeld gevolgd. Ik staarde voor me uit. Niemand zei iets. Ik concentreerde me op mijn ademhaling en na een tijdje voelde ik een serene rust over me heen komen. Het geluid van de kermis stierf weg. We zaten samen en het was goed. Uiteindelijk verbrak Inanna de stilte:

“Jullie weten niet wat jullie willen weten.”

Het was niet eens een vraag. Het was een constatering en ze had gelijk. We waren binnen gekomen omdat het ons wel leuk leek, niet omdat we serieus antwoord zochten op een vraag. Maar Franka dacht daar anders over. Ze opende haar ogen en keek naar mij.

“Ik weet het wel hoor,” zei ze en ze pakte mijn hand. “Blijven we voor altijd samen?”

Ze keek me verliefd aan, volledig overtuigd van het feit dat dit de vraag der vragen was. Inanna dacht daar anders over.

“Zie je? Jullie weten niet wat jullie willen weten.”

Het klonk niet verwijtend of belerend. Inanna was geduldig als een schooljuf die liefdevol voor de zoveelste keer dezelfde som uitlegt aan het jongetje, waarvan ze weet dat hij het toch nooit zal snappen. Ze negeerde Franka en keek me aan.

“Je moet het blaadje vernietigen,” zei ze streng. “Je was beschermd, de volgende keer zal je dat niet meer zijn.”

Ik dacht dat dit het begin was van wat een interessante sessie zou kunnen worden, maar onverwacht stond Inanna op en klopte het zand van haar benen. Haar strenge blik was verdwenen en dat gold ook voor de zo zorgvuldig opgebouwde spanning. Franka snapte er niets van.

“Was dat het?” zei ze boos. “Moeten we je daarvoor betalen?”

Inanna schudde het hoofd.

*L zij had de antwoorden.
opsporen?*

“Over betalen hebben we het niet gehad, toch? Het mag wel, maar het hoeft niet.”

Nu werd Franka nog bozer.

“Je bent gewoon een oplichtster,” schreeuwde ze furieus. “Dit pik ik niet, je bent gewoon een heks, een grote bedrieger.”

Kwaad liep ze de tent uit. Ik stond op en keek Inanna aan.

“Dank je wel,” zei ik en ik gaf haar een briefje van vijf. “Maar wat bedoelde je precies?”

Inanna zuchtte om zoveel onwetendheid en deed een stap naar voren. Ze stond dicht tegen me aan, ik voelde haar warme adem en haar lippen raakten bijna de mijne. Met haar hand streek ze over mijn linkerbeen naar boven tot ze mijn broekzak had bereikt. Ik voelde een warme gloed optrekken van mijn kruis naar mijn hart en mijn hoofd.

“Hier was je beschermd,” fluisterde Inanna. “Doe wat ik je gezegd heb en vergeet het meisje.”

Ze duwde me van haar weg. Toen ik de tent uit kwam, stond Franka op me te wachten. Haar gezicht stond op onweer. Maar na een suikerspin en een rondje botsauto's leek ze Inanna alweer te zijn vergeten.

*in korten
de langdradig*

Het werd een fantastische avond. We gingen naar Diamonds, dronken, dansten en zoenden tot diep in de nacht. Hand in hand liepen we naar mijn appartement. Daar trokken we nog een flesje rode wijn open en zetten Barclay James Harvest te hard op. Franka schopte haar schoenen uit en danste op blote voeten op het tapijt met in haar rechterhand een glas en een sigaret in haar linker.

“I got up with a feeling of an empty nest inside,” zong ze met de plaat mee.

De tekst klopte niet en het klonk vals, maar oh zo sexy. Ik nam haar in mijn armen. Ze rook fantastisch en smaakte nog beter. Ze nam de tijd en kustte me liefdevol, eerst in mijn nek, daarna vol op mijn mond. Haar tong speelde met de mijne. Het voelde goed, heel goed. We vreeën zoals alleen jong verliefden kunnen vrijen, met ongecontroleerde passie. Ik herinner me dat de zon opkwam. Franka lag in mijn armen. Ik voelde me gelukkig en hoopte dat het nooit over zou gaan. Wat er daarna precies is gebeurd, blijft een raadsel. Ik weet dat Franka me wakker schudde.

“Wat een lul ben jij,” schreeuwde ze.

“Hè, wat?”

Meer kon ik niet uitbrengen. De gordijnen waren open en ik keek met dichtgeknepen ogen naar het naakte silhouet van Franka, die door de zon omstraalt werd als een vanuit de hemel neergedaalde godin.

“Jij wist waar die meid het over had!”

“Wat? Wie? Wat bedoel je?”

Ik kreeg een kussen naar mijn hoofd gesmeten. Franka begon nog harder te schreeuwen.

“Dit bedoel ik!”

Ze stond hysterisch te zwaaien met een briefje dat ik meteen herkende. In een schok was ik klaarwakker. De kater was verdwenen, alles werd helder en ik begreep. Ergens diep in mij

kende ik de afloop van dit drama al. Ik wist wat ze zou gaan doen en ik wist wat het met haar zou doen.

“Wat is dit voor onzin?”

Franka leek niet langer boos. Haar blik verraadde een gevoel van diepe minachting.

DE A ULA EH DAMA PA DURU PA DORO
EH A ULA EH MALA MA SUMMA DA SOLO

Ze las het langzaam en duidelijk.

“Heeft dat jonge heksje van je dat soms geschreven? Windt dat je op? Geef het maar toe, jullie kennen elkaar. Je bleef niet voor niets in die tent hangen.”

Ik zweeg en nam niet eens de moeite om mijn hoofd te schudden. Het zou niets uit hebben gemaakt. Franka verfrommelde het papiertje en gooide het in mijn gezicht. Ze kleepte zich aan, pakte haar spullen bij elkaar en opende de deur.

“Val kapot man!” waren de laatste woorden die ik haar hoorde zeggen en waarmee ze uit mijn leven verdween. Ik raapte de prop van de grond, streek het papier glad, vouwde het netjes op en deed het terug in mijn portemonnee. Drie dagen later las ik de rouwadvertentie in de krant. Een BJH fan tot het einde:

felt the air rush
felt the sidewalk
fell in line

maar stierf pas later
toch vermelden
~ ÷

Mijn studie kostte me nauwelijks moeite. De exacte vakken kenden voor mij geen geheimen. Het idee dat alles wiskundig kan worden beschreven gaf me een houvast, dat niet te vinden was in het geloof, dat ik zeer tegen de wens van mijn moeder langzaam naar de achtergrond liet verdwijnen. Ik was een aanhanger van de woorden van Christiaan Huygens: de wereld is mijn vaderland, de wetenschap mijn religie. Ik slaagde na zes jaar studie net niet cum laude, overigens terecht want hier en daar was het een kwestie van cum fraude geweest. Met het behalen van mijn bul dacht ik definitief trouw te hebben gezworen aan de wetenschap. Het werd nu tijd om te laten zien dat de wereld mijn vaderland was. Ik besloot om te gaan reizen en boekte een vlucht naar San Francisco. Wat kleding, een tandenborstel en een klein beetje geld bleken voldoende om er een half jaar rond te blijven hangen. Ik ontmoette interessante mensen, hing tot laat in de bar of rond het kampvuur, dronk meer dan goed voor me was, rookte marihuana en werd er rustig van en nam LSD, waar ik niet van onder de indruk was. Alles veranderde toen ik Terence ontmoette. Het was niet de Terence, maar hij had hem wel ontmoet en meteen zijn naam overgenomen. Eigenlijk belachelijk, maar het paste bij hem. Want eerlijk gezegd was het een vreemde snuiter van het hyper intelligente type. We discussieerden over politiek, sport, kunst en natuurlijk over wetenschap. Op een avond in augustus, zittend in het zand, wilde hij me ervan overtuigen dat wetenschap de plaats van religie had ingenomen. We hadden al een paar pilsjes op en er lag een steak op de barbecue toen Terence zijn stokpaardje van stal haalde:

“Ik zeg het nog een keer, die wetenschap van jou heeft zijn langste tijd gehad.”

Ik boerde luid, zei niets en keek hem aan.

“Ik kan het bewijzen. Kijk, hiermee!”

*toch zijn
eigen naam
gebruiken?*

Hij hield een zakje met wit-geel poeder omhoog en iets wat eruit zag als een kleine gloeilamp op een stokje.

“Wat heb je nu weer?” vroeg ik met meer dan gemiddelde interesse.

“Jongen, dit is DMT. Als je dat rookt, dan zal je iets beleven wat je nog nooit hebt meegemaakt.”

“En wat heeft dat met het einde van de wetenschap te maken?” spotte ik.

Terence sloeg een arm om me heen. Een geur van alcohol en zweet bereikte mijn neus. Hij had meer gedronken dan ik, maar zijn stem klonk helder.

“Alles wat niet past binnen het zeventiende eeuwse, mechanistische wereldbeeld, is volgens de moderne wetenschap per definitie onzin. Ben je dat met me eens? Ja toch?”

Ik vond het verbazingwekkend dat iemand met zoveel alcohol in zijn bloed zo’n zin kon uitbrengen. Typisch Terence.

“Nee, dat ben ik niet,” antwoordde ik. “De wetenschap staat open voor alle nieuwe ideeën zolang ze toetsbaar zijn.”

“Onzin! Luister. Onderzoek naar bijna dood ervaringen mag niet, herinneringen aan vorige levens bestaan zogenaamd niet, dat tweelingen elkaars verdriet op grote afstand kunnen voelen of een moeder weet dat haar kind verongelukt is, het is volgens de wetenschap allemaal toeval of simpel bijgeloof.”

“Nou, dat is niet helemaal waar...”

Verder kwam ik niet, want Terence zat op zijn praatstoel en daar ging hij niet gemakkelijk vanaf.

“Het heelal is volgens jou alleen maar een machine, niets heeft een doel en alle vooruitgang wordt veroorzaakt door toevallige evolutionaire gebeurtenissen. En, het ergste van alles, ons bewustzijn is niet meer dan een illusie, veroorzaakt door chemische en elektronische processen in onze hersenen.”

“Jij maakt het wel heel zwart-wit,” probeerde ik. “Je doet net alsof wetenschap geen successen kent. Maar we staan op de maan, we rijden in auto’s en we begrijpen meer van de wereld en het heelal dan ooit tevoren.”